

Bel Muni
**Nisam ja
kriva!**

Ilustrovala
Margaret Čemberlejn

Prevela
Tatjana Milosavljević



Ružnopače

SADRŽAJ:

Nisam ja kriva	
<i>što sat žuri</i>	7
Nisam ja kriva	
<i>što više nisam mala</i>	19
Nisam ja kriva	
<i>što se polomilo</i>	30
Nisam ja kriva	
<i>što se oni svađaju</i>	42
Nisam ja kriva	
<i>što je ona davež</i>	52
Nisam ja kriva	
<i>što su zvezde daleko</i>	67

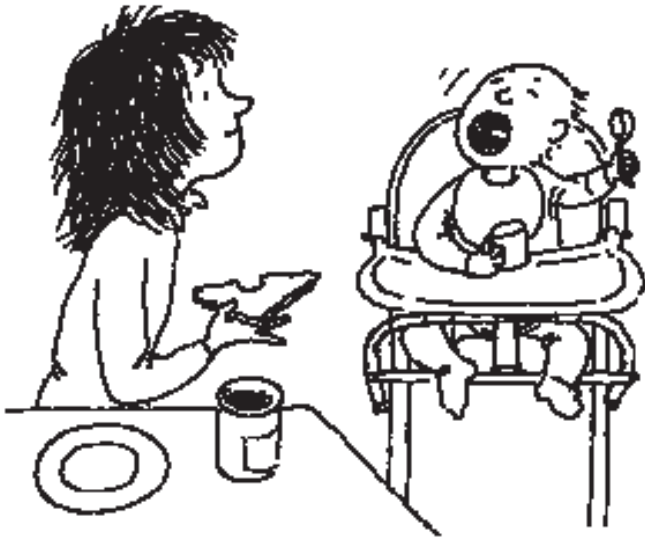
Nisam ja kriva

što sat žuri

Jutra su u Cicinoj kući bila prava ludnica. Tata bi utrčavao u sobu i govorio Cici da ne oteže u kupatilu, a Jovan bi vikao da ne može da nađe šorc za fizičko i pitao gde ga je mama stavila? Mama je jednom rukom pokušavala da ugura kašičicu hrane za bebe Tomici u usta, a drugom je manevrisala tosterom, u nastojanju da prepeče krišku hleba Cici za doručak. Za to vreme, kazaljke sata na zidu kuhinje su se trkale ukrug, kao da im je neko viknuo: “Priprema ... pozor ... sad!”

To nije bilo baš srećno doba dana.

Ovog jutra, pak, bilo je gore no ikada. Toliko su galamili da je mali Tomica naposletku odlučio da ih utiša tako što će sve da ih nadglasa. Cica je posmatrala ljutiti crveni krug koji su činila njegova usta i pitala se ima li negde da



se kupi džinovska cucla koja bi mogla da posluži kao čep.

“Jovane – ako se ne pokreneš, zakasniću na posao!” vikao je tata, pokušavajući da nadjača bebin plač.

Konačno su tata i Joca izjurili iz kuće. Cica ih je posmatrala sa stepenica na kojima je čekala mamu. *Klank*, čula su se vrata na kolima. *Brrrrmmm*, zaurlao je motor kad je tata krenuo u rikverc. A onda ... *grrrrreeeb!* To je bio bok automobila koji je strugao o stub kapije.

“Bogo moj!” izustila je Cica.

Tata i Joca su izašli da procene štetu.

Ono što je tata vikao nije bilo ni najmanje lepo. U prevodu, rekao je da je Jovan kriv za to što se desilo, jer je zbog njega morao da žuri.

“Nisam ja kriv što ti ne umeš da voziš”, promrmljao je Jovan sebi u bradu.

“ŠTA si to rekao?” zagrmio je tata, crven kao rak.

“Ništa”, odvratio je žurno Joca.

Ponovo su krenuli, a Cica se vratila u kuću. U poslednje vreme je Vitina mama pratila Vitu i Cicu do škole na putu do posla, ali je Vita sad bio prehladen i nije išao u školu. Zato je Cica čekala dok mama završi posao oko Tomice – obriše mu usta, očetka ono malo paperja koje je nazivala njegovom kosom i udene ga u skafander. Činilo se da to traje beskrajno dugo. Zatim je tražila gde mu je vunena kapa, pa je morala da izgura kolica... Bila je mnogo *sporija* otkako je rodila Tomicu.

“Joj, mama, 'ajde već jednom!” kukala je Cica.

“Bolje proveri jesi li stavila u torbu sve što ti danas treba za školu!” ljutito je

odvratila mama. Pokušavala je da navuče Tomici rukavice dok je on mlatarao svojim punačkim ručicama kao da su krila vetrenjače.

Najzad su krenule. Mama je neprestano gledala na sat i sve brže hodala, tako da su se točkovi na kolicima na kraju vrteli kao ludi, a Cica je morala da trči da bi je stigla. Kad su došle do škole, Cica je shvatila da nijedno drugo dete ne ide u tom pravcu.

“Joj, mama – *stvarno* smo zakasnile!” zakukala je.

Zaista jesu. Na školskoj kapiji mama

